

МЕЖОВА. ОСІНЬ

ДИВНА ПТАШКА

*Присвячую людям із межовим
розладом. Ви не самотні.
Та своєму першому кохання, яке
ніколи не дізнається, що саме воно
було першим.*

Межовий розлад особистості характеризується нестабільністю в емоціях, настрої, стосунках і самооцінці. Люди із цим розладом мають труднощі з управлінням своїми емоціями, схильні до імпульсивної поведінки, переживають коливання настрою. Вони можуть відчувати страх відкидання, мати проблеми з розумінням внутрішнього «Я».

Увага! Чутливий контент!

Ця книга містить описи фізичного, психологічного та сексуального насильства, булінгу, гомофобії, ненормативної лексики, психічного порушення головної героїні, а також еротичного контенту. У тексті присутні згадки про самопошкодження, суїцид, наркотичні речовини. Книга порушує складні та чутливі теми, які можуть спричинити емоційний дискомфорт. Будь ласка, ставтеся до цього з увагою та обережністю.

РОЗДІЛ 1

Глухий стукіт у двері змусив Соломію розплющити по-червонілі очі. Вода у ванній давно охолола, шкіра вкрилася зморшками. Як вона могла тут заснути? Дівчина повільно піднялася, переступила через бортик ванни й ледь не втратила рівновагу на слизькій підлозі. Але вчасно схопилася за штору.

Мія витерла запітніле дзеркало швидким рухом. Худа, веснянкувата, зі старими шрамами на передпліччях — наслідки боротьби проти своїх тарганів у голові.

Десята вечора. Хто міг прийти? Майже ніхто не знав, де вона вже кілька місяців жила. Якби переїзд був не через те, що мати вдарила й назвала хвойдою, усе було б набагато краще. Самостійне життя не було легким. Але залежати лише від себе подобалося.

Дівчина поспіхом накинула халат на мокре тіло, як у двері знову постукали.

Вона підійшла, торкнулася дверної ручки та невпевнено спитала:

— Хто там?

Серце калатало, немов шалене. Артем? Аліна? Помститися? Якщо помирати, то швидко, а не повільно.

— Соломіє, відчини двері, — тихий, знайомий голос змусив її прикусити губу. — Будь ласка.

Вона завмерла. Зітхнула — і відчинила двері.

КІЛЬКА МІСЯЦІВ ТОМУ

Ров Соломія

2021 рік

Осінь — моя улюблена пора року. Щоразу, прогулюючись парком, я помічала, як пожовкле листя повільно падало на землю. Повіяв легкий вітерець — і воно вже ховалося між останніх зелених травинок. У дитинстві мені здавалося, ніби люди схожі на це листя: від невеликого натиску опускають

руки та втрачають себе. Однак, якщо придивлятися до верхніх, ще жовтих і повних життя листочків, можна було помітити, як міцно вони трималися за свою гілку. Такі люди-листя мене надихали.

Я дивилась у вікно. Мої думки переривала викладачка, яка проводила пару із зарубіжної літератури. Я намагалася уника-ти її поглядів, особливо коли замислювалася про своє життя та його сенс. Здавалося, вона чула кожну думку, наче залізала в мою голову й тепер вивчала їх уздовж і впоперек. Бачила й помічала те, що я її не слухаю.

Світлана Кирилівна тримала в напрузі всіх. У неї було важко отримати навіть мінімальний бал. Вона була максимально прискіпливою. Зовсім не скупилася на гострі фразочки: «Я не встигла дописати есе. Що робити?» — «Дивіться, Олександр: тут тільки плакати. Скиглити теж рекомендую». Та й максимум, що я могла отримати на її парах — трійку.

Почувши кроки, я повернула голову й зіткнулася з невдово-леним поглядом каро-зелених очей.

— Шевченко, ви з нами? Сподіваюся, ви засвоїли матеріал про геніального письменника Віктора Гюго. Я саме вас спитаю завтра першою! — претензійно прозвучало від Світлани Кирилівни, що змусило мене знітитися.

— Перепрошую, Світлано Кирилівно, — я потягнулася згорнути зошит, у якому за сьогоднішню лекцію було написа-но не двадцять-тридцять сторінок, а всього п'ять. Викладачка різко зупинила мене, поклавши руку на зошит.

Я застигла. Ось її тонка, витончена рука, так близько, що хочеться доторкнутися... провести пальцем по кісточках... відчувти текстуру шкіри, яку я уявляла ніжною, як оксамит...

— Ви майже нічого не писали. Чудово, — жінка зняла окуляри. Напевно, уже фантазувала, як повільно вбиває мене, розриває на шматки. — Залиштеся після пари. Зрозуміло? — зверхньо глянула на мене. Як завжди.

— Так, звичайно.

Я витерла спітнілі долоні об джинси. Після дзвінка швидко почала збиралася, аби втекти, поки викладачка щось запи-сувала в нотатник.

— Не поспішайте, — жіночий голос вирвав мене зі спогадів.

Мені стало холодніше. Червона в'язана кофтина мене вже не зігрівала.

Магда із жалем подивилася на мене та мовчки вийшла. Чудово. Обираймо пам'ятник. Я нервово засмикала пальцями лямки свого рюкзака, думаючи, що це допоможе витримати внутрішню напругу, яка лише зростала. Відірвати очі від викладачки здавалося нереальним. Забагато харизми. Я не витримую.

І так завжди: то я не можу витримати її погляд, то очей не відірву. Я просто... не могла бути спокійною в її присутності.

Я не знала, як поводитимуся наодинці з людиною, яка займала всі мої думки ще з другого курсу. Світлана Кирилівна — кандидатка філологічних наук, доцентка кафедри світової літератури й теорії літератури, викладачка зарубіжної літератури. Деякі казали, що їй десь під сорок років. Ніхто не знав точного числа.

Якщо ви побачите те, як вона ходить, тримає голову, то у вас не буде сумнівів щодо впевненості, суворості цієї жінки. Вона нечасто показує справжні емоції, але одного пронизливого погляду цілком достатньо. Усі одразу затихали, коли вона з'являлася на порозі аудиторії. Останнім часом мені ставало все гірше й гірше, я не могла готуватися до пар. Вона все помічала й не скупилася на різкі коментарі, але ми всі вже звикли.

— *Закопайте мене вже в могилу, я не можу витримати настільки примітивні відповіді!*

Я спостерігала, як її довгі тонкі пальці тримали ручку та заповнювали журнал, а темні брови невдоволено насупилися. Вона заправила за вухо пасмо чорного волосся, ідеально випрямлене, яке, як на зло, заважало працювати.

Я нервово перебирала пальці, намагаючись приборкати страх та занепокоєння. Я була повною протилежністю цієї жінки. У мені не було такої сили духу, наполегливості. Я була імпульсивна та емоційна. Моє волосся, іноді розпатлане та заплутане через те, що я часто довго сплю, завжди було

розпущене та спадало на моє бліде обличчя із зеленими очима. Люди з психічними розладами не надто схильні доглядати себе. А життєві труднощі, які здоровіші ровесники сприймали нейтрально — виснажували мене.

Наприклад, я взагалі не вміла сприймати критику. Одного разу викладачка розкритикувала вщент усі мої вірші, які я і так не хотіла показувати. Коли мої роботи критикували, я хотіла зникнути. Моє обличчя палало від сорому. Усі дивилися на мене. Тоді викладачка сказала, що я взагалі нічого не досягну в цьому житті з моїми «занадто» емоційними віршами. А, може, вона має рацію? «Ні, це неправда. Ти маєш право писати те, що хочеш і як хочеш. Не слухай її. Тільки не плач, будь ласка, не тут! Усі побачать! Вони думають, що я якась слабка! А я... сильна». Мої руки тремтіли від гніву та образи. Вона принизила мене, так ще й висміяла мою творчість! Тоді я промовчала.

Я розуміла, що треба працювати над своїм психічним станом. Дивлячись у дзеркало, я собі казала, що я сильна дівчина, що, попри всі неприємні моменти, я зможу працювати далі. Але точно не вчителювати, бо здебільшого філологи так і роблять: учителюють. Навіщо я обрала цю спеціальність? Я не знаю. Я не хотіла думати та обрала філологію, бо знала англійську мову. Це все.

Я почула, як Світлана Кирилівна невдоволено — згорнула журнал — від переляку я нервово повела плечима. Викладачка піднялася з місця та підійшла до моєї парти, щоб, напевно, змусити мене отримати інфаркт та впасти.

— Так, Шевченко, я дуже не люблю, просто ненавиджу, коли студенти десь далеко літають, мріють, бла-бла... Ви — майбутні вчителі! Як так можна себе поводити? — обурено сказала, стукаючи нігтями по парті. — Ви наче не маєте низький рівень IQ, Шевченко, — Світлана Кирилівна склала руки на грудях. — Ви розумієте, що скоро залік? Минулого року ви були стараннішими, ніж зараз. Я розумію, молодість, усе таке... Закохалися?

— Та ні, не закохалася, — відбрехала я, пригадуючи, як мені вночі снівся еротичний сон із цією жінкою.

— Вам потрібно вчитися, а не байдикувати, — Світлана Кирилівна так і стояла поруч, притулившись до парти стегнами. Це якесь знуцання! — Не забудьте прочитати Віктора Гюго, бо ви перша відповідатимете на наступній парі.

— Якщо не зможу? Смертна кара буде? — істерично хіхкнула я.

— Гірше. Будете жити та відпрацьовувати. Краще займіться навчанням.

— Світлано Кирилівно, дуже вдячна вам, але поспішаю, — піднялася я та хотіла пройти, але ця нахабна жінка не хотіла звільняти мені дорогу. — Можна я пройду?

— Я читала ваші вірші.

— Що? — несміливо спитала.

— Читала ваші вірші. У вас є потенціал.

— Еммм, я... — невпевнено промовила. — Мені ж сказали, що це не моє, там рими немає, забагато суму... — я потерла руками почервонілі очі.

— Вони непогані. Треба попрацювати ще. Є, скажімо так, хиби: ритм, рима... іноді кульгають.

— Оу, — усе, що я могла видавити із себе, бо мій наляканий та шокований мозок відмовлявся працювати ефективно, а словниковий запас за секунду змінився на мінімальний. «О, богине філології, пробач мені!».

— Мене попросили почитати та оцінити. Так, треба розвивати цю навичку, роботи багато, але якщо старатися, то все вийде, — прокоментувала вона.

— Вау, ви мене не критикуєте? — пролунало здивування, хоч і штучно.

Світлана Кирилівна мовчала і просто дивилася на мене, нахмурившись. Скептично. Оцінюючи. Як завжди.

— Шевченко, можете йти, — викладачка пішла до свого столу, а я стояла з відкритим ротом, наче риба, після почутого.

— До побачення.

Я вибігла із «шараги» якнайшвидше, бо мені було важко дихати. Поки я бігла до зупинки, мій автобус встиг поїхати

без мене, хоча я кричала й махала рукою, а на додаток водій ще проїхався по калюжі. Тепер я була найщасливішою людиною на цьому світі з брудним одягом та відстійним настроєм. База.